

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Recruții sub epitrahil

Ne sunt cunoscute străduințele depuse atât la noi cât și aiurea pentru educarea, îndreptarea și aducerea tineretului la Hristos și la Biserica Sa, de care acesta s'a depărtat uneori atât de mult. Ne sunt cunoscute deasemeni nenumăratele articole risipite prin coloanele ziarelor zilnice din capitală și provincie, precum și prin cele ale oficiioaselor fiecărei eparhii, cu frumoasele lor sugestii, scrise cu gând de-a îndrepta tineretul.

Și nu putem spune că nu cunoaștem încercările și zvârcolirile depuse spre acest scop de către instituțiile dela noi, înființate de Stat și protegute de el, ca: Cercetășia, Străjeria și în prezent Premilităria. Nu e cazul să arătăm aci, ceea ce s'a făcut și ceea ce nu s'a făcut sau ceea ce ar fi trebuit să se facă în cadrul acestor instituții, pentru a se îndreptă și-a se aduce tineretul la Hristos și la Biserica Sa.

Ceea ce vrem să spunem acum și ceea ce trebuie s'o spunem e afirmarea că îndreptarea tineretului nostru și aducerea lui la Hristos și la Biserica Sa se poate face de noi preoții și numai de noi.

De fapt, numai de noi trebuie făcută această îndreptare, pentru că numai noi suntem direct răspunzători în fața lui Dumnezeu de sufletele încredințate nouă spre păstorie. Ori, această îndreptare se poate face fără organizații, fără forme și fără instituții. Nu se poate face însă fără unica și singura instituție lăsată de Hristos — Biserica Sa — dacă bine înțeles, la baza îndreptării dorite subzistă răvna neadormită și dragostea nețârmurită a păstorului de suflete.

A îndreptă pe cineva sau a educa în sens religios înseamnă a deștepta și-a produce în sufletul respectivului pacient cât mai multă credință dreaptă și cât mai adânci sentimente și emoții religioase. Dacă este așa atunci ceea ce trebuie să facem și ceea ce ni-se impune este datoria de-a ști găsi respective de-a ști prinde și folosi acele momente și acele ocazii din viața penitentului în care să-i putem deștepta cât mai multe și cât

mai puternice emoții de-această natură. Cu alte cuvinte datoria noastră față de penitent și în cazul acesta față de tineret și anume față de tineretul adult este ca: nesiliți și fără poruncă ci numai cu poruncă pornită din trează conștiința preotească să folosim momentele însemnate și neuitate din viața acestui tineret.

Și cari sunt aceste momente însemnate și neuitate din viața acestui argint viu al națiunii noastre — tineretul adult? Care altul mai însemnat ca momentul încorporării acestuia, sau a ducerii lui sub arme? Ziua de 20 Februarie din anul acesta în mod excepțional, datorită stărilor critice prin cari trecem, ne-a smuls tuturora din parohie și de-odată două contingente de recruți.

Dar să mi-se ierte îndrăsneța întrebare: Oare câți ne-am silit să chemăm sub sfințitul epitrahil această „floare a tinereții” înainte de-a pleca sub arme? Oare câți am simțit că trebuie să chemăm această „verigă de legătură între trecut și viitorul unei comunități”, înaintea sfântului Altar, ca spovedindu-o și împărtășindu-o să-i dăm cuvenita hrană pentru drumul ei lung și aproape necunoscut? Câți am înțeles că trebuie să meargă această tânără oaste înnoită și sfințită în războiul cel sfânt a națiunii noastre? Când și undă mai bine ca înainte de încorporare și în fața sfântului Altar vom avea, sau am avut, prilej mai bun de'ndreptare și educare a tineretului recrut, ca de-aci să înnodăm iarăș firele sufletești eventual rupte și să dăm acestuia toate cele de trebuință sufletului și trupului?

Numai acela care astfel purcezând, mănât fiind de dragoste nețârmurită față de tineretul recrut din parohia sa — zic — numai acela a trăit credința, a cunoscut moralitatea și-a simțit emoțiile religioase urmate de lacrimi la acest tineret a cărui îndreptare altfel n'o putem preconiza. În sfârșit, numai acela a simțit bucuria momentului înalt, prin împlinirea ce-i drept în parte a uneia dintre multiplele sale îndatoriri.

Pr. Aurel Goia

Necesitatea pregătirii pentru mărturisire

La cele ce urmează m'a determinat următorul fapt: Intr'o Duminecă, după ce terminasem proscomidia și mă pregăteam să încep Sf. Liturghie, vine la mine în altar un elev de școală secundară (cl. III—IV) și mă întreabă: „Părinte, mă pot cumineca?“ „Te-ai spovedit?“ îl întreb eu și el îmi răspunde: „Da, dar n'am postit, pentru că părintele nu ne-a spus că ne spovedim, ci a venit ieri la oră și ne-a spovedit.“

Faptul acesta denotă că elevii respectivi au fost complet nepregătiți pentru spovedanie și cuminecare, ceea ce este inadmisibil, pentru că Sf. Apostol Pavel zice: „Oricare va mânca pâinea aceasta, sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, vinovat va fi trupului și sângelui Domnului. Ci să se ispitească omul pe sine și așa din pâine să mănânce și din pahar să bea. Că cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, judecată luiși mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului“ (I. Cor. 11, 27-29). Deci pregătirea pentru împărțirea vrednică din aceste două sfinte taine este absolut necesară.

Aceasta rezultă, de altfel, și din faptul că o mărturisire monologică, expozitivă sau directă nu se poate face fără a presupune încheierea unui bilanț din partea celui ce se mărturisește asupra stării sale din punct de vedere moral. Bilanț, ce nu poate fi încheiat decât în urma unei pregătiri și examinări a conștiinței sale. *Examinarea* în prealabil a *conștiinței* constituie în așa măsură condiția unei bune mărturisiri, încât poate fi considerată ca făcând parte integrantă din însăși mărturisirea.

În această privință „Învățătura către cel ce se pocăește“ spune: „și mai înainte de a merge la duhovnic două sau trei săptămâni, mai ales în timpul celor patru posturi ale anului, zezi cu liniște multă și plecându-ți capul fă cercetare conștiinței tale... și fă-te nu apărător, ci judecător al păcatelor tale, socotindu-te și tu ca Ezechiel de toată vremea vieții tale... Sau măcar socotește câte păcate ai făcut după ce te-ai mărturisit, cu lucrul, cu cuvântul, cu învoiala gândurilor. Înnumără lunile, dela luni treci la săptămâni și dela săptămâni la zile... Socotește cu multă silință ca să afli fiecare păcat al tău“ (P. Vintilescu: *Spovedania și Duhovnicia*, pag. 110—111).

Să nu se creadă însă că simpla examinare a conștiinței și enumerare a păcatelor este îndestulătoare pentru iertarea păcatelor. Și una și alta n'ar avea niciun rost dacă n'ar fi însoțite și de o profundă *căință* pentru păcatele săvârșite și de

propunerea tare de *îndreptare* în viitor. Vedem din Sf. Scriptură că Sf. Apostol Petru a trebuit să plângă „cu amar“ pentru că s'a lepădat de Hristos Domnul și să-și mărturisească o mai mare iubire pentru a fi reprimat în rândul apostolilor.

Rugăciunea pentru iertare să fie ca a vameșului: „Doamne, milostiv fii mie păcătosului!“ sau ca a fiului rătăcit: „Părinte, nu mai sunt vrednic a mă chema fiul tău, primește-mă ca pe una din slugile tale!“ Iar în ce privește însăși părerea de rău, căința, trebuie făcută cu inimă înfrântă și smerită, căci numai „inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi“.

Așa dar trebuie a se ajunge la aceea, că cel ce vine la mărturisire să nu vină din obicei sau târât de curent, ci el să fie conștient că vine cu un scop bine determinat, care este: apropierea de Dumnezeu și intrarea din nou în comuniune cu El. Iar pentru ca el să fie conștient de aceasta, aci preotul-duhovnic are un rol de căpetenie. Majoritatea credincioșilor și în deosebi elevii de școală — fie chiar secundară, — cari vor fi credincioșii de mâine, nu știu cum să se pregătească pentru mărturisire. Vina, în cea mai mare măsură, dacă nu cumva chiar în întregime, este a duhovnicului.

În școli, este obiceiul a se spune elevilor: postiiți de atunci până atunci (de obicei 3 zile), vă spovediți în cutare zi și vă cuminecați în cutare zi. Cu ocazia mărturisirii li se spune ceva în legătură cu ea. Apoi, de multe ori mărturisirea se face în clasă, ceea ce iarăși este o mare greșală, pentru că clasa, fie ea și cu icoană și candelă, nu inspiră acel sentiment de religiozitate și de cutremurare a sufletului în fața Dumnezeirii, ca biserica. Biserica prin însăși esența ei inspiră sentimentul religios.

Așa dar, mărturisirea să se facă în biserică și pentru elevi, cel puțin dela 9—10 ani în sus, individual și nu în grup, cum iarăși se obișnuiește. Iar pentru buna pregătire a elevilor, catehetul-duhovnic va sacrifica 1—2 ore de religie, pentru fiecare clasă, dând îndrumările necesare pentru o bună mărturisire, cunoscând că folosul pentru elevi și biserică este mai mare de cât cel cu o lecție sau două în plus. La urma urmei, în școlile secundare, mai ales, se pot ține ore speciale pentru așa ceva. La fel, credincioșii vor fi pregătiți prin predici în biserică.

Făcând toate acestea putem nădăjdui că cei ce vin la mărturisire vor face-o deplin, amănunțit și cu sinceritate, nu de formă și fără a fi nevoit duhovnicul să scoată mărturisirea cu forța, de parcă ai scoate-o cu cleștele.

Pr. Nicolae Cîmpos
Jimboia

Stropi din cascada vieții...

Diferența între iubire și suferință stă în aceea că, în suferință înțelegi mai mult decât simți, iar în iubire simți mai mult decât înțelegi.

*

Singurătatea desăvârșește natura; natura desăvârșește singurătatea.

*

Natura numai atunci e evidentă când suportă viața. Numai atunci, natura e adevăr.

*

Natura constrânge viața să accepte moartea, prin neputința de a deveni spirit. Numai spiritul e deslegat de moarte.

*

Suferința indică locul iubirii...

*

Eroismul e singura libertate pe care o poate avea suferința; sfințirea e singura libertate pe care o poate avea iubirea...

*

Sfințirea e cea mai ascunsă taină, prin care Dumnezeu totalizează existența omului. Sfințenia e singura unitate a omenirii.

*

Pentru tine, fii totdeauna cu conștiință; dar pentru alții fii totdeauna cu inimă.

Căci, Dumnezeu ni-a dat conștiința pentru noi, iar inima pentru semenii.

*

Singurătatea e spațiul conștiinței; lumea e spațiul inimii.

*

Cine separă voința de conștiință, acela își ridică destinul împotriva sorții.

*

Conștiința e forma naturală a harului; extasul e forma supranaturală a conștiinței.

*

Voință puternică e numai aceea care stă sub protecțiunea conștiinței.

Entuziasmul: voința topită de căldura sentimentelor. Entuziasmul e o temperatură spirituală.

*

Conștiința adevărată crează inima și, inima adevărată crează conștiința. Cine o are pe una, va avea o și pe cealaltă.

*

Numai viața adevărată îți îngăduie singurătatea, după cum numai singurătatea îți îngăduie viața adevărată.

*

Pentru viață fă tot ce te îndrumă conștiința, dar nu face tot ce te îndeamnă inima. Căci, conștiința e mult mai aproape de viață decât inima.

*

Onoarea nu se naște ci, se crează...

*

Soarta este partea recunoscută din destin.

*

In melancolie se ascunde soarta și se expune destinul.

Gh Moțiu

Preotul pe front

În învălmășeala luptei uriașe, încinsă între puterea binelui și a răului, soldatul nostru care în majoritate este țăran, a plecat cu multă dragoste să și facă datoria, luptând vitejește pentru glia străbună și totodată mândru că poate lupta și pentru Biserica lui Hristos.

Odată cu multe unități cari au plecat pe front, au plecat tot atâția preoți, unii activi în clerul militar, alții rezerviști, spre a prevedea cu cele necesare sufletului pe acești eroi și martiri ai neamului și ai lui Hristos.

Cel ce scrie aceste rânduri a avut fericirea să fie repartizat la o unitate de vânători de munte, cu care a petrecut 6 luni de zile, în învălmășeala luptei pentru țară și pentru Biserica cea sfântă.

Desigur pentru un preot de mir, chemat în astfel de împrejurări să și facă pastorația, nu e lucru ușor, deși aș putea mărturisii, că nicăiri ca pe câmpul de luptă, cu moartea în față, omul nu este mai aproape de Divinitate și nicăiri ca acolo nu trăește mai intens cu Cel Atotputernic, una fiind rugăciunea pe care o faci din îndatorire și alta s'o trăești adevărat. Cred și am curajul s'o mărturisesc, în astfel de împrejurări preotul este dorit mai mult ca ori și când dela cel mai înalt grad până la cel mai umil ostaș, fiecare având lipsă de mângăerea preotului slujitor al Domnului. Astfel ce explică primirea atât de călduroasă, ce mi-s'a făcut la unitate, după care am călătorit zile și nopți, având în fața mea, marele necunoscut.

Deci, frate întru Hristos, dacă ți-s'ar face deosebita cinste de a fi chemat pentru pastorația pe câmpul de luptă, să nu se suie gânduri în inima ta!. Fii mândru și bucurat, că acolo ți-se dă ocazia, ca să trăești cea mai înaltă școală patriotică, cea mai intensă și cea mai rodnică pastorație, pe care ai fi putut-o face vreodată, în slujba Bisericii și neamului tău. Nu ți-se cere lucruri peste puterile tale. Ți-se cere doar un singur lucru: să a-i dragoste, dragoste pentru ostași, dragoste de muncă neprihănită, să fii pururea exemplu de împlinire a datoriei, ca astfel ostașul, enoriașul tău de acasă, să vadă în tine pe cel ce te-a crezut: naționalistul de marcă, așa cum a fost, este și va rămâne preotul român. Niciodată preotul n'a avut un ogor mai bogat

pentru a munci pentru Biserică și patrie, ca în acest războiu.

Ți-se cere ca în împrejurările grele, să fii îmbărbătător, pentru atâtea suflete cari pleacă să-și sacrifice viața pe altarul patriei, spre a face celor ce rămân o viață tihnită, liberă, așa cum ne a lăsat-o Cel Atotputernic, căci peste orice greutate, nici una nu este mai mare, dar mai sublimă ca și aceea de erou și martir.

Suferințele celor de acasă, nici pe departe nu se pot asemăna cu a celor ce luptă cu hidosul dușman din Răsărit. Dar nici bucuriile sufletești nu le simte cel de acasă ca și soldatul luptător!

În satele basarabene frații noștri de bucuria revederii și eliberării sărutau bocancii ostașilor eliberatori.

Câtă umilință, câtă durere au trebuit să îndure acești frați de a-i noștri, ca să ajungă să facă acest semnificativ gest?... Numai ei o știu. Cine ar putea descrie sguuitoarele sentimente de mulțumire sufletească ale acestor mândri și biruitori ostași?

Preotul, părintele nostru, cum te numește unitatea, acolo în mijlocul ostașilor se simte mai bine! Se simte bine dacă e animat de acea dragoste pe care trebuie să o aibă slujitorul Domnului.

Tu ești acela, care în clipele cele mai grele verși în sufletul luptătorului acel necesar curaj, de care are lipsă. Permanentă ta prezență în mijlocul ostașilor, le întărește moralul și văd cum într'adevăr biserica îi petrece dela leagăn până la moarte. „Bindecuvintează părinte ca Dumnezeu să ne ajute!“. Iată cuvinte cu care treceau pe lângă tine, când coborau în linia de atac! Când te vedeau în cele mai înaintate rânduri, vedeai pe fața lor cum radia bucuria și curajul și ajungea să le spui doar atât: Băeți, înainte cu Dumnezeu, ca să se năpustească ca un uragan vijelios asupra acelor nemernici, cari au îndrăznit să batjocorească în modul cel mai nerușinat sfintele lăcașuri de închinare. Cine a trăit clipe mai frumoase ca noi, când în timpul bombardamentelor, luând de pe poziție, rând pe rând câte o companie, sub protecția unui desis de porumb sau de floarea soarelui, cu observatorii necesari, ne întruneam la o slujbă religioasă. Preotul oficiant era încunjurat de ofițeri și ostași, cari ascultau cu pioasă evlavie, sfintele rugăciuni și dădeau cu toții răspunsurile cântărețului, cu inima umilită și ochii înlăcrimați.

Și aceasta în îndepărtata Ucraină.

Nu scăpam nici o ocazie, de a face servicii divine, când ne permiteau împrejurările, deoarece știam că orice serviciu, orice cuvântare a preotului, era numai o înălțare spre ceruri și spre culmile victoriei, în care credeam fără sdruncinare.

Tunurile și bombardamentele de aviație nu pot fi piedică pentru un preot a nu-și face datoria.

Și apoi venea populația civilă. Acea fostă pravoslavnică populație, care vedea în tine primul preot după două decenii și ceva de ani.

Tu erai primul slujitor, care-i duceai cuvântul Domnului, prima slujbă, tu erai acela care după atâta batjocorire a blândului Iisus, le redeschideai sfântul lăcaș, care fusese prefăcut fie în magazie de cereale pentru colhoz, fie în cinematograful, club politic, sau mai cine știe ce năsbătie omenească.

Totdeauna sfințirile de biserici se făceau cu solemnitatea cuvenită. Unde aveam posibilitatea de a cantona cât de puțin, ostașii după un marș de 50—60 km. la zi, fără să mai simtă oboseala, se puneau la dispoziția mea și alături de populația civilă, conclucrau la îndepărtarea spurcăciunilor și la curățirea sfintelor lăcașe, spre a putea fi redată cât mai grabnic cultului.

Iată ce sublimă îndeletnicire a ostașului vânător de munte, atunci când nu era în luptă. Câte cimitire nu s'au curățit și s'au împodobit cu cruci, câte troițe s'au înfipt, până la îndepărtata Mare de Azov, câți copii nu sa'u botezat, câte procesiuni, slujbe și cuminecări s'au efectuat?

Câte cimitire de eroi nu s'au înființat? Cum s'au îngrijit? Despre toate acestea nimic nu s'a vorbit.

Iată ce poate aștepta pe unul fiecare din noi în aceste vremuri hotărâtoare ale neamului nostru, când în Răsărit frați de ai noștri luptă pe viață și pe moarte, cu cei fără de lege.

Pentru toate acestea, preotul trebuie să fie pregătit. În cazul că ar fi chemat pentru o asemenea pastorație, să ia cu sine acea zisă „ladă de companie“, în care să se afle dela cele mai mici până la cele mai mari obiecte de cult, spre a fi gata oricând și oriunde a trage brazdă nouă binefăcătoare în ogorul Domnului, spre preamărirea lui Dumnezeu și înălțarea patriei noastre.

Pr. Gheorghe Mihu

confesor militar de rezervă.

Pocăință

Oricât de păcătos ar fi omul, privirea lui Dumnezeu vede mai departe și mai adânc. Vede toate posibilitățile, putințele și tainicile aplecări spre bine; arvinește clipa pocăinței noastre pe care o vede venind negreșit.

Indurare cerească! Bunătate care s'a plecat odinioară spre pământ prin Intrupare, Mântuire, și care de atunci înainte nu se uită atât la păcat cât se uită la leacul împotriva păcatului; nu se uită atât la vinovația noastră cât se uită la prefacerea acestei vinovații cu ajutorul iubirii!

Pocăința e sulița ostașului dela răstignire. Din pieptul străpuns a lui Iisus a țâșnit sânge și apă, curățire și iubire,

în timp ce în spatele crucii, deasupra ei strălucea și făcea cunună bucuria cerului.

Păcătoși, nu vă temeți! Spun pușin atunci când spun că sunteți așteptați; aproape există o precădere pentru voi. Vă îndoiți? Citiți parabola fiului risipitor, cu oaia rătăcită, cea cu drabma pierdută. Ajungeți la o concluzie uimitoare; dar mai ales alinătoare: „Așa va fi bucurie și în cer, pentru un păcătos care se pocăiește, mai multă decât pentru nouăzeci și nouă de drepți cărora nu le trebuiește pocăință”.

Să nu ziceți niciodată: „E prea târziu”, fiindcă nu-i decât o chestiune de a vă pune iarăși în legătură cu veșnicia de care v'ați rupt. Timpul pocăinței, în comparație cu acela al păcătuirii, nu-i un timp nou, ci e numai o reluare de trai împreună cu veșnicia. Și de sigur, nimeni nu are teama că ajunge prea de vreme la veșnicie.

Dacă simțiți în voi cât de cât pornirea spre îndreptare, e semn că Dumnezeu lucrează; ajutați-L și-L rugați să vă ajute. E adevărat, că e greu să te pocăiești, și e și mai greu să rămâi pocăit; dar când le poți toate schimba și îndrepta împrejurul tău, oare să stai nepăsător și să nu lucrezi însuși la schimbarea și îndreptarea ta? De bună seamă că înfăptuirea aceasta nu se va face numai prin puterea ta. Dar, oare ce face omul în lumea aceste numai prin puterea sa? Pietrarul care izbește stânca cu ciocanul, folosește gravitațiunea universală; sufletul care se ridică din păcate folosește puterea dumnezească, puterea aceasta însă e în același timp puterea ta. Biruința lui Dumnezeu e și biruința ta.

Să avem dar încredere. Dumnezeu ne crează într'una; așa că poate să refacă și nevinovăția noastră. Trecutul nostru nu-l încurcă deloc. Un porcelan spart nu se mai poate face la loc așa cum a fost; în timp ce o viață trupească poate ieși reînnoită din boala cea mai grea. Dintr'un păcătos hotărît, poate ieși un sfânt.

Păcătoși! Să nu ascultați părerile de rău cari vă pironesc locului, ci pe acelea cari zic: „Scula-mă-voiu și mă voiu duce la tatăl meu”. Poate că va fi lipsă de un timp oarecare. Nu-i nimic. Dumnezeu nu cere totdeauna ca ceva să se facă într'o singură clipită, așa cum s'a făcut de pildă lumina. Și pământul, se 'nvârtește se 'nvârtește, răsare o stea, două și 'ncurând tot cerul e aprins.

Atunci e vai-și-amar, când ești cuprins de-o părere de rău impietrită. Să te ferească Dumnezeu de urgia aceasta: a fi martorul nepăsător al pierzării tale. P.

Mărgăritare.

Valoarea faptei bune

De ani de zile, cu mari nădejdi și mânați de o sfântă dorință, își făceau pregătirile de drum doi țărani ruși. Ei aveau un mare plan: voiau să facă un pelerinaj la Locurile Sfinte. În sfârșit planul lor reuși: aveau banii de trebuință și putură pleca la drum. Calea lor trecea printr'o regiune bântuită de o mare foamete. Când unul din cei doi pelerini intra într'o colibă ca să ceară

apă, văzu acolo atâta mizerie sguuitoare, încât nu putu merge mai departe: își împărți pâinea și banii, și rămase cu bolnavii, până-ce aceștia se vindecară. La urmă, abia îi mai rămaseră atâția bani ca să se poată înapoia în Rusia, fără de a mai fi văzut Locurile Sfinte.

Celalalt țaran ajunsese în acest timp la Ierusalim, și cerceta pe rând bisericile, așteptând într'una ca tovarășul lui de drum să sosească... Dar înzadar! Intr'o zi apoi, tocmai pe când se ruga în biserica Sfântului Mormânt, zărește pe tovarășul rămas în urmă, cum se ruga, tocmai înainte, în apropierea altarului, înconjurat de o mare lumină. Vru să-l aștepte la eșire, dar înzadar: iarăș dispăruse din fața lui. La urmă, plecă singur spre casă. Pe drum, află despre fapta cea de milostenie a tovarășului său și acum înțelese și tâlcul arătării din biserică: *ajutorarea celor suferinzi este o faptă mai plăcută înaintea lui Dumnezeu, decât pelerinajul la Locurile Sfinte...*

Despre ce să predicăm?

În **Duminea IV din Post**, la 15 Martie 1942, să predicăm despre **Iisus Hristos Invățătorul**.

Uimit de învățăturile pe care le asculta și de faptele minunate pe care le vedea, poporul numește pe Mântuitorul Iisus Hristos *Profet și Invățător*.

— „*Prooroc mare s'a ridicat între noi... Dumnezeu a cercetat pe poporul său*” (Lc. 7, 16), esclama mulțimea preamărind pe Dumnezeu. „Acesta este cu adevărat Proorocul” (In 6, 14; 7, 40; 9, 17) vestit de Moise (Deut. 18, 15), „puternic în faptă și în cuvânt, înaintea lui Dumnezeu și a tot poporul” (Lc. 24, 19).

Apostolii și adversarii îi ziceau Invățător (Mt. 8, 19; Mc. 10, 35); *Invățător venit dela Dumnezeu* (In 3, 2) să învețe omenirea prin Evanghelie. El însuși se numește Invățător: „Să nu vă numiți învățători, căci **unul este învățătorul vostru: Hristos**” (Mat. 23, 8—10; In 13, 13—14).

De atunci și pentru totdeauna, El a rămas *Profetul adevărului și Invățătorul lumii*; Profetul tuturor profetilor și Invățătorul tuturor învățătorilor.

Invățătura Sa era mai întâi de toate persoana Sa. El nu vorbea în felul cărturarilor și a fariseilor, nici nu propoveduia adevăruri ca alți profeti sau înțelepți. El se declară pe sine însuși adevărul, viața și lumina lumii:

— „*Eu sunt calea, adevărul și viața*. Nimeni nu vine la Tatăl, decât prin mine” (In 14, 6).

„*Eu sunt învierea și viața*. Cel ce crede în mine va fi viu, chiar dacă va muri” (In 11, 25).

„Eu sunt pâinea vieții. Cel ce vine la mine nu va flămânzi și cel ce crede în mine nu va însetoșa niciodată“ (In 6, 35).

„Eu sunt vița cea adevărată..., voi mlădițele. Cel ce rămâne în mine și eu în el, acela aduce roadă multă, pentru că fără de mine nu puteți face nimic“ (In 15, 1, 5).

„Eu sunt ușa. Prin mine de va intra cineva se va mântui; și va intra și va ieși și pășune va afla“ (In 10, 9).

„Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oi“ (In 10, 11).

„Eu sunt lumina lumii. Cel ce vine după mine nu va umbla în întunec, ci va avea lumina vieții“ (In 8, 12; 1, 9).

În felul acesta, cu atâta putere și autoritate, nimeni n'a mai vorbit; nimeni nu s'a mai putut declara, fără să se contrazică, adevărul, viața, mântuirea, învierea și lumina lumii.

Învățătura Mântuitorului este *Evanghelia* împărăției lui Dumnezeu. În ea se cuprind *fericirile, virtuțile și tainele* vieții sfinte și nemuritoare; învățăturile despre Dumnezeu și lume, despre îngeri și oameni, despre păcate și mântuire, despre virtuțile creștine și tainele sfinte, despre Biserică și har, despre viață și moarte, despre sfințire și nemurire, despre pământ și cer, despre raiu și iad, despre judecata din urmă și viața veșnică... De la El avem descoperită cunoștința despre Dumnezeu, lume și om. El ne-a lăsat cea mai înaltă religie și cea mai curată morală: religia adevărului și morala mântuirii.

Predica de pe Munte (Mat. cap. 5—7) cuprinde constituția Bisericii, piatra de temelie a împărăției și talmăcirea voinței lui Dumnezeu. Mai presus de toate, El ne lasă ca exemplu viața Sa (In 13, 15; Mt. 11, 29), și porunca iubirii: „Poruncă nouă vă dau: Să vă iubiți unul pe altul. După aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii mei, dacă veți avea dragoste între voi“ (In 13, 34—5). „Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc, binecuvântați pe cei ce vă blestemă și vă rugați pentru cei ce vă necăjesc“ (Lc. 6, 27—8).

Aceasta e legea cea nouă, legea dumnezeiască, unica lege universală și mântuitoare. Mari și mici, învățați și neștiutori, bărbați și femei, toți îl pot înțelege și toți sunt chemați să-L urmeze, să se mângăie și să se mântuiască prin *Evanghelia* și Biserica Sa.

Iisus Hristos este *Cuvântul*, lumina cea adevărată care luminează pe toți oamenii (In 1, 9) și alungă întunerecul din mintea întunecată de păcat. El este lumina cea mare (Mt. 4, 16), lumina cea adevărată (In 1, 9), lumina oamenilor (In 1, 4), a popoarelor (Lc. 2, 32) și a lumii întregi (In 8, 12;

9, 5; 12, 46). El luminează omului calea adevărului, calea cea dreaptă spre viața de veci. Urmarea Lui înseamnă umblare în lumină; urmarea Lui înseamnă orbecăire și rătăcire prin întunec (In. 12, 35—6). El este *izvorul științei și vieții* (Col. 3, 2), *singurul Învățător al adevărului* în lume (Mt. 23, 10) prin învățământul Său întemeiat pe credință și dragoste, prin conținutul desăvârșit al învățăturilor Sale sfinte și prin căile și metodele întrebuintate de El la predarea lor (documentări biblice, dialoguri, parabole, asemănări, imagini; cuvântări, mângăeri, muștrări, amenințări, rugăciuni, etc.).

Ca *Profet al adevărului*, Iisus Mântuitorul a făcut *proorocii* de o însemnătate unică și universală:

1. Proorocii cu privire la sine însuși și la apostoli, la ucenicii și urmașii Săi;
2. Proorocii cu privire la soarta Ierusalimului și a poporului Iudeu și
3. Proorocii cu privire la sfârșitul lumii și la judecata din urmă.

Profețiile privitoare la Persoana și Patima Sa, Mântuitorul începe a le vesti din ceasul, când sfântul Petru I-a făcut în numele apostolilor mărturisirea de credință: „Noi am crezut și am cunoscut că tu ești Hristos Fiul lui Dumnezeu cel viu“ (In 6, 69; Mt. 16, 16). „Din ceasul acela a început Iisus a spune ucenicilor săi că trebuie să meargă în Ierusalim și multe să pătimizească dela bătrâni și dela arhieriei și dela cărturari, și să fie omorât și a treia zi să învieze“ (Mt. 16, 21). Aceiași profeție o repetă mereu (Lc. 9, 44—5; 18, 31—3; Mt. 17, 22—3; 20, 18—9; 26, 2; 31, 45; Mc. 10, 33—4), deși ucenicii nu-L înțelegeau (Lc. 9, 45). Profețiile erau din ce în ce tot mai numeroase și mai amănunțite; prin ele Iisus vestește că va fi vândut de unul dintre ucenici, și descopere pe vânzător, prevestește lepădarea lui Petru și a tuturor învățăceilor ș. a.

Desfășurarea patimilor a fost prevăzută și descoperită; și tot ce a profetizat s'a împlinit: a fost vândut, osândit, răstignit de păgâni și răsis de apostoli, dar a treia zi a înviat. La fel s'au împlinit profețiile cu privire la pogorirea Duhului Sfânt (In 15, 26; 16, 7; Lc. 24, 49; Fapte 1, 4 și 2) și cu privire la apostoli și urmașii lor, la predica și mărturia lor între neamurile pământului (Fapte 1, 8). Cu o limpede-vedere ne mai întâlnim la oameni, Mântuitorul profetește prigoanele creștinilor, pe care le vor îndura din partea păgânilor și a iudeilor (Mt. 10, 16—18; 24, 9; Mc. 13, 9; Lc. 21, 12, In 17, 2, 20), dar și siguranța biruinței lor.

Alte profeții făcute de Mântuitorul sunt cu privire la soarta Iudeilor și a Ierusalimului din care nu va rămânea piatră pe piatră (Mt. 21,

33—43; 23, 37—8; 24, 1—2; Mc. 13, 1—2; Lc. 13, 34—6). Și aceste profeții s'au împlinit. La anul 70 Ierusalimul a fost cuprins, cetatea cu templul dărâmată și poporul împrăștiat peste toată fața pământului, până în ziua de astăzi...

Grupa a treia de profeții privește sfârșitul lumii, venirea a doua și judecata din urmă (Mt. 24—25, Mc. 13, Lc. 21).

Primele două grupe s'au împlinit; cele din grupa a treia încă se vor împlini, cu aceeași siguranță și precizie ca și cele împlinite. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele și profețiile Mântuitorului nu vor trece, fără să se îplinească.

Unde mai are omenirea un astfel de Invățător sau Prooroc care să-i desvăluie tainele adevărului și a viitorului?... Sau: mai cunoaște omenirea altă Evanghelie mântuitoare, altă învățătură mai frumoasă, altă filosofie mai simplă, altă religie mai înaltă, altă morală mai desăvârșită, altă Biserică mai sfântă, altă operă mai dumnezeiască decât a Mântuitorului și Invățătorului lumii?...

Dacă este, să ni se arate; dacă nu, să luăm aminte!...

Unul este Mântuitorul, unul este Invățătorul lumii: Iisus Hristos. El este Invățătorul ideal, Dascălul tuturor veacurilor și Mântuitorul tuturor oamenilor; luminătorul minții și stăpânul inimii noastre.

— „Lumina lui Hristos luminează tuturor“!...

Veniți la școala Lui toți cei osteniți și împovărați. Învățați-vă dela El, că este blând și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor (Mt. 91, 28—9), veți afla pacea și lumina care nu se află în nici o altă școală...

— „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice, și noi am crezut și am cunoscut că tu ești Hristosul Fiul lui Dumnezeu cel viu“ (In 6, 68—9). Dreptatea ta este dreptate în veac și cuvântul tău adevărul, în vecii vecilor.

Cărți și Reviste

Carte de Rugăciune pentru trebuințele dreptmăritorilor creștini. Tipărită cu îngrijirea și binecuvântarea P. S. S. Părintelui Episcop Veniamin al Caransebeșului. Prețul 25 lei.

Prezența P. S. S. Părintelui Episcop Veniamin Nistor în fruntea Eparhiei Caransebeșului se simte pe zi ce trece. Își chiamă consilierii, protopopii și preoții misionari la sfat, ia măsuri eficace pentru trezirea și dezvoltarea vieții religioase și morale în Eparhie, unifică și îndrumă energiile

folositoare Bisericii și Neamului, își împlinește peste tot, cu zel și pricepere, slujba de Părinte al poporului dreptcredincios.

Un semn vădit al înțelepciunii și osârdiei cu care păstorește este tipărirea *Cărții de Rugăciuni* pentru popor, care-i prima și poate cea mai însemnată unealtă ce trebuie pusă în slujba vieții duhovnicești.

Cartea de Rugăciuni are menirea să fie un izvor de hrană zilnică, pentru fiecare creștin, ca și pâinea cea de toate zilele.

În vremuri zbuciumate ca cele de astăzi, ea este chemată să fie cel mai apropiat și mai bun prieten al omului. Cu mângăerile, harurile și luminile ei, Cartea de Rugăciuni nu poate lipsi din mâna niciunui creștin. Răspândirea ei constituie o datorie elementară și fundamentală pentru fiecare păstor duhovnicesc.

P. S. S. Părintele Episcop Veniamin, tipărind-o și putând grijă de răspândirea ei, împlinește o lucrare prin excelență duhovnicească.

*

Revista Teologică. Organ pentru știința și viața bisericească. Ianuarie—Februarie 1942. Sibiu. Abonamentul anual 400 lei.

Își continuă apariția cu regularitate și cu prestigiu unanim recunoscut în fruntea revistelor noastre, sub patronajul I. P. S. S. Mitropolitului Nicolae și cu strădaniile pline de avânt ale redactorului Dr. Grigorie T. Marcu.

Cuprinsul numărului recent este neașteptat de bogat și totașa de ales.

Părintele Prof. Gr. T. Marcu scrie frumos despre „Veacul Ortodoxiei misionare“, Prot. Șt. Lupșa publică: Știri și Documente despre Biserica ortodoxă română din Transilvania, Pr. Z. Oancea o conferință despre Hristos și Antihrist, S. Stanca: Pater Jani de Alba-Iulia, S. Sibianu: Pastorală în vreme de războiu, Pr. Gh. Șoima: Răspunsurile ecteniilor, Pr. Il. Felea: Darurile Bisericii, Prof. Ș. Ionescu: Pacifismul bisericii papale, Prof. I. Mateiu: Biserica în viața Românilor transilvan, Gr. T. Marcu: Tipul veridic de viațuire creștinească și Diac. N. Mladin un studiu foarte bine încheșat: Doctrina despre viața a profesorului Nicolae Paulescu.

Urmează numeroase recenzii asupra cărților apărute în ultima vreme, cronici, note și informații.

Aprecierile bune de care se bucură în Teologia românească și cei 32 ani de apariție sunt suficiente garanții cari o recomandă și o susțin în atenția clerului nostru.

Informațiuni

■ **Misiuni religioase.** In zilele de 27, 28 Februarie și 1 Martie c. în parohia Curtici s'au ținut misiuni religioase după următorul program:

Vineri, 27 Februarie s'a slujit sf. Liturghie înainte sfântită, cu care ocaziune s'au cuminecat elevii dela școala primară. A vorbit pentru elevii păr. Vichentie Guleșiu din Șofronea, arătându-le că și copiii pot greși, și au lipsă de spovedanie și cuminecătură.

După amiază s'a slujit vecernia și s'au spovedit elevii dela școala primară.

Sâmbătă s'a slujit sf. Liturghie și s'au cuminecat elevii școlii de băeți. A vorbit P. C. păr. protopop Florea Codreanu despre spovedania, cuminecarea și rugăciunile copiilor, care folosesc celor ce le fac și ajută și părinților și fraților duși pe câmpul de luptă.

După sf. Liturghie s'a săvârșit taina sf. Maslu, la care s'au înscris 79 persoane.

După amiază s'a slujit vecernia. A vorbit tineretului păr. prof. Dr. I. Felea talmăcindu-i cuvintele: „Fiule păzește legea tatălui tău, și nu lăpăda învățătura mamei tale“ (datoria tineretului de a ține legea, religia strămoșilor). La ora 4½ P. C. Sa păr. protopop a vorbit mamelor, arătându-le răspunderea mare ce-o au ele în educația copiilor.

Urmează spovedirea tineretului, a bărbaților și femeilor, de către cei 5 duhovnici prezenți.

Duminecă sa oficiat sf. Liturghie în sobor, la care pe lângă preoții locali au mai slujit Păr. Ieromonah Iulian Micloș duhovnicul Academiei teologice și diaconul Astaluș Iliodor dela sf. Mănaștere H. Bodrog. Răspunsurile au fost date de corul Academiei teologice din Arad sub conducerea păr. prof. Petru Banca. A predicat absolutul de teologie Terentie Mihiț despre Taina sf. Cuminecături. Urmează apoi cuminecarea credincioșilor. În total, în cursul misiunilor s'au spovedit și cuminecat 724 persoane.

Duminecă d. m. la ora 3 s'a slujit vecernia, după care a urmat la Casa națională conferința păr. prof. Dr. I. Felea despre „Vămile văzduhului“, încadrată într'un program de concert religios, dat de corul Academiei teologice, sub conducerea păr. prof. P. Banca.

Președintele studenților Academiei teologice N. Nedelcu la urmă a mulțumit pentru invitația ce li-s'a făcut, de a participa la aceste frumoase serbări religioase, precum și acelor ce cu atâta dragoste i-au primit la masa lor.

Misiunile religioase s'au încheiat prin cuvântul de mulțumire a păr. Z. Brădean adus tuturor celor ce au contribuit prin munca lor la succesul misiunilor religioase.

Coresp.

■ **Cercul catehetic** al preoților din Arad și-a ținut ședință Joi în 5 Martie la Școala de aplicație de pe lângă Școala Normală „D. Țichindeal“. Au fost prezenți: d-nii prof. Atanasie dela Șc. Normală, învățătorii dela Școala de aplicație, profesorii de religie, preoții dela parohii și stu-

denții Academiei Teologice. Lecția practică a ținut-o păr. V. Bărbosu, după care au urmat discuții aprinse asupra programei analitice și asupra manualelor de religie, la care au participat Prot. C. Turicu, Prot. F. Codreanu, Prof. V. Popescu, și preoții V. Bărbosu, D. Tudor, P. Bogdan, Il. Felea, I. Brândașiu ș. a.

Ședința se va continua Joia viitoare la aceeaș școală și după acelaș program.

■ **Manifestație culturală - religioasă.** În Apateu a avut loc adunarea generală a „Astrei“, cu un program festiv în colaborare cu „Oastea Domnului“. Au vorbit: Pr. Traian Precupaș, preș. „Astrei“, care a deschis ședința și a salutat pe oaspeți; Dr. Ioan Cociuban, adm. ppsc, a vorbit despre „Oastea Domnului“ și „Astra“, iar Dr. Teodor Popa, delegatul „Astrei“ Arad, a vorbit despre marea răspundere a „Astrei“ în timpurile de azi.

Din activitatea pe 1941 amintim: s'a cumpărat un radio, s'au abonat nouă publicații, dintre cari 4 zilnice și o bibliotecă de 500 volume. (Tp.)

Concurse

Parohia ortodoxă română Arad publică concurs cu termen de 30 zile, pentru îndeplinirea postului al doilea de *cântăreț bisericesc* al Catedralei.

Reflectanții trebuie să fie de cel puțin 21 și cel mult de 30 de ani etate, cu diplomă dela școala de cântăreți.

Retribuțiunea este: salariul de cântăreț din bugetul Statului dela data când i se va ordona, remunerațiunea din bugetul parohiei Arad, locuință, 2 st. lemne de foc anual și partea din stolele legale.

Atribuțiunile sunt cele cuprinse în regulamentul întocmit de organele parohiale.

Cererile vor fi adresate Consiliului parohial ortodox român din Arad și trimise Oficiului Parohial ortodox român din Arad, Str. Mețianu 16. La cerere se vor anexa: actul de naștere (dela oficiul stării civile și de botez dela biserică, certificatul școlar premergător școlii de cântăreți, diploma de cântăreț, actul (dacă este căsătorit) de căsătorie dela oficiul stării civile și de cununie dela biserică, actele (dacă are copii) de naștere și de botez ale tuturor copiilor în viață, dovada că a satisfăcut Legii de Recrutare.

Reflectanții cari întrunesc condițiile, vor fi încunoștințați să se prezinte în fața Consiliului parohial.

3-3 Oficiul parohial ortodox român Arad

Pentru postul vacant de *cântăreț bisericesc* din parohia Cermei, protopopiatul Ineu, se publică concurs din oficiu cu termen de 8 zile.

V e n i t e :

1. 8 jugh cad. pământ arător.
2. Locuință.
3. Stolele legale.
4. Salariul dela Stat.

Cererile se înaintează Ven. Cons. Eparhial.